

Nyhetsbrev maj 2011

Kära Ameliavänner!

Ni kanske undrar varför nyhetsbrevet dröjt och förklaringen är inte brist på nyheter utan snarare tvärtom. Stora förändringar är på gång på Sakhumzi och det har tagit tid att få information om allt som händer. Förutom långa telefonsamtal med Amelia har Eva Lundh som varit i Kapstaden under två månader rapporterat sina erfarenheter. Dessutom har Simon ställt frågor till Shirley Palmer som är med i styrelsen för det planerade nybygget Ekukhanyeni.

Vad som har hänt är följande:

Sedan december 2010 gäller en ny lag "The new Children's Act" som skall se till att alla barn får utbildning, god nutrition och ett säkert boende. Detta innebär att hem som Sakhumzi med närmre 100 barn inte längre får finnas.

Men det innebär också att staten kommer att ge ett bidrag på 12Rand/dag/barn där 80% skall gå till nutrition. (12R ca 11kr). Minimum 1 mål mat/dag.

Visst är det glädjande att myndigheterna tar sitt ansvar men det innebär en stor omställning för de barn som vuxit upp på Sakhumzi och nu måste lämna den för dem trygga miljön.

Amelia har tillsammans med de kvinnor från Mfuleni som hjälper till på Sakhumzi funnit s.k. satellithem. Det betyder att barn från Sakhumzi får bli en del av en liten familj i samma område och sova där men fortsätta äta sitt huvudmål på Sakhumzi samt efter skolan gå och leka på den nya tomten tillsammans med småbarnen som under dagarna vistas i förskolan där. Sakhumzi kommer att registreras som utbildningscentrum och får ha max 20 personer som sover där. Därifrån fördelar man mat, kläder etc till samtliga hem en gång per vecka.

Ett av dessa hem sköts av Anathi och Lunga som båda vuxit upp på Sakhumzi och vill fortsätta ta hand om övergivna barn i Amelias anda. Eftersom de är unga och skall läras upp har de endast ansvar för tre barn i ett hus i området. Eva har visat bilder därifrån och vi kan konstatera att det är stort och välutrustat genom bidrag från olika personer som varit på besök.

Amelia känner sig stolt över att det hon hela tiden strävat efter dvs att återföra barnen till "the community" är just det som den nya lagen föreskriver. Men det har varit en svår tid då det känts som om hon förlorat sina barn. Nu när hon ser att Sakhumzi fortsätter vara ett hem för barnen, även om de inte sover där, känns det bättre.

Vi i styrelsen har oroat oss över vilka hem barnen kommit till men vet att Amelia tillsammans med de äldre kvinnorna i Mfuleni har god kunskap och kontakt med alla som bor där. De har noggrant valt ut familjer och försökt se till att det också finns en mormor eller farmor i hemmet, eftersom de har mer erfarenhet och tid än föräldrarna.

Ni undrar nog hur många barn en familj får ta emot och varför de gör det.

Det får finnas max 6 barn/familj inklusive de egna barnen och bidraget kommer att gå till familjen. Detta ger dem en inkomst/status som även kan förbättra familjens standard.

Vi måste komma ihåg att alla här har det fattigt och att Sakhumzi med vår hjälp kanske haft det bättre än många andra.

För att få bidrag måste man registreras. För registrering måste ett antal krav uppfyllas vad gäller hygien, sanitet och säkerhet, inte minst brandsäkerhet och det måste finnas dokumentation över varje barn.

Dessutom måste samtliga 91 barn (alla som inte är myndiga) registreras. Med hjälp av SASDI har alla formulär fyllts i och insänts men tidigast i juli kan ersättning utbetalas. Handlingarna kan ha kommit in efter deadline och då blir utbetalningen först i början av nästa år.

En ny inspektion kommer att genomföras 2013.

Som ni förstår kommer barnen att behöva vårt stöd även i fortsättningen och kanske mer än tidigare. En omställning som den här kan inte vara lätt för någon men som väl är får förskolebarnen träffa den personal de är vana vid under dagarna och de allra minsta bor kvar på Sakhumzi.

Detta visar på att den nya tomten nu är viktigare än någonsin eftersom den blir samlingspunkten för alla. Runt själva Sakhumzi finns ju ingen möjlighet för utomhuslek. Som jag skrev i förra nyhetsbrevet har Amelia utan hjälp från SASDI, men med deras vetskap, byggt upp en förskoleverksamhet där. Fas 1 av nybygget kommer ju att bli förskola samt även en klinik och först i fas 2 kommer boendet.

När bygget kommer att starta vet ingen så nog kan man beundra Amelias företagsamhet. Hon vet genom erfarenhet att löften kan ta tid att infrias så hon gör vad hon kan med de medel som står henne till buds.

För att förskolan skall bli registrerad måste den godkännas på samma sätt som Sakhumzi bl. a. krävs säkert staket, en stor vattenkokare (urn) samt mikrovågsugn. De ca 40 barn som kommer till förskolan måste också registreras.

Den nya lagen innebär också förändringar för personalen som nu måste uppfylla de krav som ställs av myndigheterna vad gäller barnkunskap, hygien, säkerhet, bokföring etc. Säkerligen kommer detta att bli inspirerande för dem och ge dem ett bättre självförtroende och den dag Amelia inte längre finns där kan de förhoppningsvis ta över ansvaret.

Även för Amelias vänner blir det en förändring. Vår önskan har varit att förbättra levnadsvillkoren för denna stora familj, med sin kärleksfulla Mama och det kommer vi att fortsätta med. På vilket sätt får framtiden utvisa. Kanske fokus kommer att ligga mer på utbildning än på mat.

Att vårt stöd även i fortsättningen är nödvändigt är uppenbart då det statliga bidraget endast uppfyller minimibehov.

Styrelsen har beslutat att fortsätta som tidigare och skicka 10000 rand/mån tills vi säkert vet att de statliga bidragen verkligen utbetalas. Vi kommer att följa utvecklingen.

Men just nu är allt som vanligt och hösten har kommit och med den regnet.

I torsdags fick jag ett sms från Amelia om hjälp med lite mer än de vanliga 10000 R då barnens skor och ryggsäckar som inhandlades på rea innan skolstarten inte håller för vätan. ”Jag måste se till att de får regnkläder och stövlar nu när de rör sig mer ute för att ta sig fram och tillbaka mellan Sakhumzi och satellithemmen.”

Styrelsen beslutade skicka 5000 R extra då vi vet att Amelia också behövt köpa 20 brandsläckare som var ett av kraven från myndigheterna.

Man går en tuff tid till mötes nu när vintern är på väg och få besökare finner vägen till Sakhumzi. Det är då vårt stöd blir extra viktigt.

Amelia är så glad och tacksam över alla besök av Ameliavänner att hon nu skall skaffa en särskild gästbok . ”Jag kommer ju inte ihåg namnen så att jag kan berätta för er om alla underbara människor som hälsat på ”.

Vi hälsar flera nya Ameliavänner välkomna och tackar Ameliavän Harriet för att hon gav vännerna en möjlighet att minnas hennes älskade Göran med en gåva till Sakhumzi.

När Simon och jag startade Amelias Vänner 2004, tio år efter det att ANC och Mandela kom till makten var det för att det då ännu inte fanns ett bra samhällsstöd för alla övergivna barn som var en följd av AIDS epidemin. Nu sju år senare har myndigheterna tagit ett stort steg i och med The new Children's Act och det skall bli spännande att se när de tar nästa steg.

Jag bifogar några av Evas aktuella bilder. Lilla söta Neliswa. Anathi och Lunga och småbarnen utanför sitt hus samt ett glatt gäng som får skjuts till Sakhumzi för att äta middag.

Många varma hälsningar från styrelsen/Barbro